

Eksempel 2: Man bliver ikke ved med at være supermand

Carsten er uddannet social- og sundhedsassistent. Han er superglad for jobbet og tænker, at han er med i gruppen af hverdagens helte. De helte, som er med til at gøre en forskel for de københavnere, som er mest udsatte. Det er lige meget om det er søndag, regnvej, solskin eller sne. Så har det altid være befriende at vide, at man også i dag kan være med til at gøre en forskel.

Carsten husker kun alt for godt. Det var en torsdag. Han havde haft susende travlt og havde besøgt alle sine borgere, da telefonen ringede. Det var Lene, som var ude hos en borger. Lene vidste, at Carsten var lige i nærheden, og hun havde brug for en ekstra hånd, fordi borgeren, hun var på besøg hos, havde det dårligt og havde svært ved at støtte på sine ben. Normalt var Lene hos borgeren alene, men Lene turde ikke rigtig løbe risikoen ved at skulle hjælpe med personlig pleje, samtidig med hun fysisk skulle støtte borgeren. Derfor ringede hun til Carsten. For Carsten var det kun naturligt at hjælpe. Vi er et team, fortæller han tit til alle, der vil høre på det. Op på cyklen og 15 minutter efter var Carsten ankommet.

Carsten og Lene er et godt makkerpar. Det gik godt. Eller det gik godt lige indtil borgeren var ved at falde, og Carsten rækker ud og forsøger at gribe borgeren. Inde i Carstens hoved lød der et knæk. Han syntes det var så højt, at Lene måtte have hørt det. Carsten var ikke et sekund i tvivl om, at det var alvorligt. Hans ryg gjorde ondt. Så ondt at det var nødvendigt at sætte sig ned. Lene og borgeren blev ulykkelige over det, der var sket. Carsten kunne ikke rigtig høre, hvad de sagde. Smerten i ryggen lammede ham. Han kan ikke huske, hvordan de kom tilbage til basen.

Carsten var sygemeldt i tre uger med ondt i ryggen. Carsten var tilbage på holdet en af de første dage i maj, men det var ikke det samme længere. Der skulle ikke så meget til, så begyndte ryggen at gøre vrøvl. Efter en dag på jobbet kunne han være så træt i ryggen, at han nogle gange var nødt til at tage en sygedag for at komme ovenpå. Carsten og hans leder aftalte, at Carsten nok havde brug for noget genoptræning. Genoptræningen var fin nok, men det hjalp ikke grundlæggende på, at ryggen gjorde ondt. Sygedagene blev flere og flere. Carsten var bekymret for, om han kunne blive i jobbet.

På et tidspunkt blev Carsten bedt om at komme til et møde med sin driftsleder. Nu er det slut, tænkte han, men på mødet kunne driftslederen fortælle, at hun var blevet kontaktet af en fastholdelseskonsulent fra jobcenteret. I fællesskab fik de lagt en plan for, hvordan Carsten kunne komme "rigtigt" tilbage. Aftalerne blev skrevet ned i nogle nye kontrakter. Carsten prøvede at være mindre på arbejde, prøvede at have andre borgere, hvor der ikke var så mange løft, men han blev også sendt til undersøgelser med ryggen. Der var gået mere end et år. Carsten begyndte at miste modet på, at han nogensinde skulle vende tilbage til det liv, han havde haft før den torsdag, hvor han hjalp Lene. Trods ændrede arbejdstider, ændrede arbejdsopgaver, ændrede ruter stod det efterhånden klart, at Carsten ikke længere kunne udfylde en fuldtidsfunktion. Igennem hele forløbet havde Carsten og fastholdelseskonsulenten fra jobcenteret en god dialog. En dag fortalte fastholdelseskonsulenten, at det nok var nødvendigt at trække en streg i sandet. Alt var prøvet, og han havde ikke flere idéer, så derfor ville han forslå, at der blev søgt et fastholdelsesfleksjob til Carsten. Carsten var rædselsslagen. Skulle han nu være handicappet resten af livet? Efter et par dage hvor Carsten havde tænkt, besluttede han sig for, at det nok kunne være meget godt at søge. Processen med at blive visiteret til fleksjob gik overraskende let i jobcenteret. De fortalte, at der var masser af dokumentation og beskrivelser af den udfordring Carsten havde. I dag 2 år og 7 måneder efter den torsdag har Carsten fået et fastholdelsesfleksjob. Han har stadig borgere, dog ikke så mange timer som før. Carsten arbejder nu kun tre dage om uge og har ingen løft længere.